

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5Co/9/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1113208537
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Chalupka
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2017:1113208537.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Chalupku a členov senátu JUDr. Juraja Považana a JUDr. Janky Richterovej, v právnej veci žalobcu: E. F., X.. XX. X. XXXX, L. Z.. X.. V. XX/X, Y. F., v zast.: JUDr. Ľubomír Müller, advokát so sídlom: Symfonická 1496/9, Praha, Česká republika, proti žalovanému: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom: Župné námestie 13, Bratislava, o zaplatenie 454,41 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I, č. k.: 10C/50/2013-96 zo dňa 21. 05. 2014, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti, ako aj v časti týkajúcej sa náhrady trov konania p o t v r d z u j e.

Žiadnej zo strán sporu sa n e p r i z n á v a náhrada trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom konanie o zaplatenie 209,38 eur zastavil. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 8,75 % ročne od 01. 03. 2013 do 11. 02. 2014 zo sumy 209,38 € v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Súd žalobu žalobcu o zaplatenie 245,03 € spolu s 8,75 % úrokom z omeškania ročne od 01. 03. 2013 do zaplatenia zamietol. Žalovanému uložil povinnosť nahradiť navrhovateľovi trovy právneho zastúpenia v sume 111,38 €, ktoré je povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu navrhovateľa č.XXXXXXXXXX/XXXX, IBAN: M. XX XXXXXXXX XXXX XXXX XXXX, R.: M., v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

2. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil podľa § 96 ods. 1, 2, 3 O. s. p., § 1, § 2, § 6 ods. 1, 2, 3, § 20, § 27 zákona č. 58/1969 a vecne tým, že žalobca návrhom doručeným súdu dňa 06. 03. 2013 žiadal, aby súd zaviazal žalovaného odporcu na zaplatenie sumy 454,41 € spolu s príslušenstvom titulom náhrady trov konania na tom skutkovom základe, že navrhovateľ bol rozsudkom Vojenského obvodového súdu Prešov zo dňa 09. 06. 1981 sp. zn. T 84/81 odsúdený podľa § 269 ods. 1 Trestného zákona v platnom znení v rozhodnom období pre trestný čin nenastúpenia v ozbrojených silách k trestu odňatia slobody v trvaní dvoch rokov nepodmienečne. Navrhovateľ sa snažil o zrušenie odsudzujúceho rozsudku. Dňa 07. 07. 2004 podal Generálny prokurátor Slovenskej republiky na podnet navrhovateľa zastúpeného E.. Z.. H., prospech navrhovateľa sťažnosť pre porušenie zákona, ktorá však bola uznesením Najvyššieho súdu sp. zn. 3Tz/17/2004 zo dňa 28. 10. 2004 zamietnutá. Navrhovateľ prostredníctvom zvolaného právneho zástupcu podal proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ústavnú sťažnosť, ktorú Ústavný súd Slovenskej republiky unesením č. k. III. ÚS 165/05-22 zo dňa 09. 06. 2005 zamietol. Následne navrhovateľ prostredníctvom zvoleného právneho zástupcu doručil Okresnému súdu Prešov návrh na povolenie obnovy konania, ktorý uznesením č. k. 33Nt/20/2011-26 zo dňa 02. 02. 2012 obnovu konania povolil a odsudzujúci rozsudok zrušil. Okresný súd Prešov uznesením č. k.

41Tv/1/2012-32 zo dňa 22. 03. 2012 trestné stíhanie navrhovateľa zastavil, nakoľko žalovaný skutok nie je trestným činom. Písomným podaním zo dňa 20. 08. 2012 navrhovateľ požiadal odporcu o náhradu odškodnenia mimo iných nárokov aj o náhradu žalovanej sumy. Odporca uplatnený nárok navrhovateľa do podania návrhu na súd neprerokoval a nárok navrhovateľovi nepriznal.

3. Súd z dôvodu späťvzatia časti žalobného návrhu navrhovateľom konanie o zaplatenie žalovanej sumy vo výške 209,38 € v zmysle citovaného ustanovenia § 96 ods. 1, ods. 3 O. s. p. zastavil. Súd vychádzal pri rozhodovaní zo skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním, a to oboznámením sa s obsahom listinných dôkazov založených v spise, obsahom fotokópie spisu T84/81 Vojenského obvodového súdu Prešov doručeného súdu z Vojenského archívu, obsahom spisov Okresného súdu Prešov sp. zn. 33Nt/20/2011, sp. zn. 41Tv/1/2012, pričom prihliadol na ďalší obsah spisového materiálu (§ 120 ods. 1 O. s. p.). Navrhovateľ vo svojom návrhu bol povinný v zmysle ust. § 79 ods. 1 O. s. p. pravdivo opísať rozhodujúce skutočnosti a označiť dôkazy, ktorých sa dovoľáva a ďalej prispieť k dosiahnutiu účelu konania pravdivým a úplným opísaním potrebných skutočností a označením dôkazných prostriedkov v zmysle ust. § 101 ods. 1 O. s. p. Súd vec prejednal v intenciách tvrdení uvádzanými navrhovateľom v návrhu, ktorými odôvodňoval svoj žalobný návrh a prednesu právneho zástupcu navrhovateľa a splnomocneného zástupcu odporcu na pojednávaní konanom dňa 21. 05. 2014.

4. Súd na základe vykonaného dokazovania zaviazal žalovaného odporcu na náhradu príslušenstva žalovanej pohľadávky, a to úroku z omeškania vo výške 8,75 % ročne od 01. 03. 2013 do 11. 02. 2014 zo sumy 209,38 €, ktorý je odporca povinný navrhovateľovi zaplatiť v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Medzi účastníkmi konania nebolo sporné, že navrhovateľ návrh na odškodnenie zo dňa 20. 08. 2012 doručil odporcovi dňa 22. 08. 2012. Šesťmesačná lehota na prerokovanie nároku odporcovi uplynula dňa 22.02.2013. Navrhovateľ si príslušenstvo žalovanej pohľadávky a to 8,75 % ročný úrok uplatnil za obdobie až od 01. 03. 2013 do 11. 02. 2014, to je do dňa vydania rozhodnutia, ktorým odporca čiastočne nárok navrhovateľa v sume 209,38 € v zmysle ustanovenia § 19 ods. 3 zákona č. 119/1990 Zb. uspokojil. Súd zavial žalovaného odporcu na náhradu príslušenstva časti žalovanej pohľadávky, nakoľko zákon č. 58/1969 Zb. v ust. § 20 odkazuje na úpravu právnych vzťahov na Občiansky zákonník. Úroky z omeškania súd priznal navrhovateľovi podľa § 517 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka (ďalej OZ) podľa ktorého dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Podľa ustanovenia § 517 ods. 2 OZ ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis. Súd ročný úrok z omeškania z peňažného plnenia priznal navrhovateľovi v súlade s jeho vyjadrením do dňa 11. 02. 2013 - to je dňa vydania rozhodnutia odporcom, ktorým navrhovateľovi nárok v sume 209,38 € priznal titulom náhrady trov obhajoby za úkony právnej služby v konaniach pred Okresným súdom Prešov, výsledkom ktorých bolo zastavenie trestného konania vedeného voči navrhovateľovi.

5. Súd na základe vykonaného dokazovania návrh navrhovateľa vo zvyšku zamietol, nakoľko uplatnené trovy obhajoby v sume 245,03 € neboli zaplatené navrhovateľom zvolenému právnenému zástupcovi E.. Z.. H. v súvislosti s konaniami vedenými pred Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 33Nt/20/2011, ktorý uznesením č. k. 33Nt/20/2011-26 zo dňa 02. 02. 2012 povolil obnovu konania, ktorý začal konať vo veci návrhu navrhovateľa na povolenie obnovy konania doručenej súdu navrhovateľom dňa 25. 10. 2011 prostredníctvom zvoleného právneho zástupcu E.. Z.. H. a ani v súvislosti s vedením konania Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 41Tv/1/2012, ktorý uznesením č. k. 41Tv/1/2012-32 zo dňa 22. 03. 2012 trestné stíhanie navrhovateľa zastavil, nakoľko žalovaný skutok nie je trestným činom. V tejto súvislosti súd poukazuje na rozhodnutie odporcu 23954/2012-1541/13 zo dňa 11. 02. 2014, ktorým v súvislosti uvedenými konaniami vedenými Okresným súdom Prešov navrhovateľovi priznal nárok na náhradu trov obhajoby v sume 209,38 € podľa ustanovenia § 19 ods. 3 písmeno b, ako aj v zmysle ustanovenia § 24 ods. 1 zákona č. 119/1990 Zb. v znení neskorších predpisov a ustanovenia § 9 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom.

6. Právny zástupca navrhovateľa počas konania tvrdil, že uplatnené trovy obhajoby v sume 245,03 € si uplatnil navrhovateľ v súvislosti s konaním vedeným pred Okresným súdom Prešov, nakoľko toto konanie podľa vyjadrenia právneho zástupcu navrhovateľa bolo vyústením jeho konania vyvolaného

tým, že dňa 07. 04. 2004 prevzal právne zastúpenie navrhovateľa a na základe udelenej plnej moci navrhovateľom ako právny zástupca navrhovateľa doručil Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky podnet k sťažnosti pre porušenie zákona zo dňa 07. 04. 2004 v súvislosti s pôvodným konaním vedeným Vojenským obvodovým sudom Prešov pod sp. zn. T 84/81, v ktorom bol navrhovateľ uznaný vinným z trestného činu nenastúpenia služby v ozbrojených silách podľa § 269 ods. 1 Trestného zákona a bol odsúdený k trestu odňatia slobody v trvaní dvoch rokov nepodmienečne. Z prednesu právneho zástupcu navrhovateľa, ako aj z obsahu listinného dôkazu a to rozhodnutia Najvyššieho súdu SR mal súd preukázané, že Najvyšší súd Slovenskej republiky podnet Generálneho prokurátora zamietol uznesením sp. zn. 3Tz/17/2004 zo dňa 28. 10. 2004. Právny zástupca navrhovateľa voči predmetnému uzneseniu podal ústavnú sťažnosť z 15. 02. 2005. Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením III. ÚS 165/05-22 zo dňa 09. 06. 2005 sťažnosť navrhovateľa zamietol ako neopodstatnenú. Právny zástupca navrhovateľa až následne dňa 25. 10. 2011 doručil Okresnému súdu Prešov návrh na povolenie obnovy konania, ktorému, tak ako súd uviedol vyššie, bolo vyhovené v konaní vedenom pod sp. zn. 33Nt/20/2011 a následne trestné stíhanie voči navrhovateľovi v konaní 41Tv/1/2012 bolo zastavené. Z rozhodnutí Okresného súdu Prešov nevyplýva žiadna nadväznosť na vyššie realizované úkony právnej služby právneho zástupcu navrhovateľa voči Generálnej prokuratúre SR, Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, Ústavnému súdu Slovenskej republiky. Tieto úkony právnej služby síce smerovali k zmierneniu následkov vyvolaných pôvodným trestným stíhaním navrhovateľa vedeným Vojenským obvodovým sudom Prešov pod sp. zn. T 84/81 pre nenastúpenie do brannej služby, no tieto úkony právnej služby boli vyhodnotené súdmi a prokuratúrou ako neďôvodné.

7. Právny zástupca navrhovateľa doručil odporcovi dňa 22. 08. 2012 žiadosť o predbežné prekovanie uplatneného nároku s tým, že odporcovi doručil rozpis vykonaných úkonov právnej služby voči vyššie uvedeným subjektom. Odporca uplatnený nárok navrhovateľa v zákonom určenej lehote neprerokoval.

8. Medzi účastníkmi konania nebolo sporné, že navrhovateľ bol rozsudkom Vojenského obvodového súdu Prešov zo dňa 09. 06. 1981 sp. zn. T 84/81 uznaný vinným z trestného činu nenastúpenia služby v ozbrojených silách podľa § 269 ods. 1 Trestného zákona a bol za to odsúdený k trestu odňatia slobody v trvaní dvoch rokov nepodmienečne. Uznesením Okresného súdu Prešov zo dňa 02. 02. 2012 č. k. 33Nt/20/2011 bola povolená obnova konania. Uznesením Vojenského obvodového súdu Prešov č. k. 41Tv/1/2012-32 zo dňa 22. 03. 2012 bolo trestné stíhanie navrhovateľa zastavené, nakoľko žalovaný skutok nie je trestným činom.

9. Navrhovateľ, na ktorom bol trest vykonaný a následne voči ktorému bolo vyššie uvedeným rozhodnutím Okresného súdu Prešov trestné stíhanie zastavené, je aktívne vecne legitimovaný subjekt na podanie žalobného návrhu, ktorý však musí preukázať, že v súvislosti s uvedenými konaniami mu škoda, náhrady ktorej sa domáha vznikla. Podmienkou zodpovednostného vzťahu je 1. vykonanie trestu celkom či sčasti, napriek tomu, že v neskoršom konaní došlo k oslobodeniu spod obžaloby alebo k zastaveniu trestného stíhania, 2. vznik škody a 3. príčinná súvislosť medzi podmienkami 1 a 2. Podmienka subsumovaná pod 1. bola naplnená navrhovateľ, vykonal trest a trestné stíhanie bolo voči nemu zastavené. Pokiaľ ide o podmienku vzniku škody, možno uviesť, že škoda je definovaná ako majetková ujma, ktorú možno objektívne vyjadriť všeobecným ekvivalentom, t. j. peniazmi. Za skutočnú škodu sa považuje majetková ujma vyjadriteľná peniazoch, ktorá spočíva v zmenšení, v znížení či v inom znehodnotení už existujúceho majetku poškodeného. Už zo samotnej tejto definície je zrejmé, že škodou môžu byť tiež účastníkom konania skutočne vynaložené náklady na to ktoré konanie, nakoľko nimi dochádza k zmenšeniu existujúceho majetku. Pokiaľ ide o naplnenie podmienky subsumovanej pod 3. je zrejmé, že zastavenie trestného stíhania v neskoršom konaní spätne znamená, že nezákonné vykonanie trestu, vyvolalo zo strany pôvodne odsúdeného procesné úkony smerujúce k odstráneniu pre neho nežiaducich právnych dôsledkov, ktoré by v prípade neexistencie uvedeného nezákonného postupu štátu neboli potrebné; t. j. úkony usilujúce o oslobodenie spod obžaloby či o zastavenie trestného stíhania. Teda, náklady konania vedúceho k oslobodeniu spod obžaloby, či zastaveniu trestného stíhania sú v príčinnej súvislosti s "vykonaním trestu", nakoľko ním boli v podstate vyvolané.

10. Na základe vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že navrhovateľ dňa 18. 08. 2012 zaplatil zvolenému právnomu zástupcovi trovy obhajoby v sume 454,41€ za šesť úkonov právnej služby - za prevzatie a prípravu zastúpenia zo dňa 07. 04. 2004, za napísanie podnetu k sťažnosti pre porušenie zákona adresovaný Generálnej prokuratúre SR zo dňa 07. 04. 2004, za podanie ústavnej sťažnosti zo dňa 15. 02. 2005 adresovanej Ústavnému súdu Slovenskej republiky, za písomnú odpoveď

na výzvu Ústavného súdu Slovenskej republiky, za spísanie a podanie návrhu na povolenie obnovy konania adresovaný Okresnému súdu Prešov, za účasť na verejnom zasadnutí vedenom Okresným súdom Prešov. Za úkony právnej služby a to za prevzatie a prípravu zastúpenia zo dňa 07. 04. 2004, za podanie návrhu na povolenie obnovy konania adresovaný Okresnému súdu Prešov, za účasť na verejnom zasadnutí vedenom Okresným súdom Prešov odporca vyššie citovaným rozhodnutím zo dňa 11. 02. 2014 priznal navrhovateľovi náhradu trov obhajoby vo výške 209,38 €. Úkonmi právnej služby a to podnetom k sťažnosti pre porušenie zákona adresovaným Generálnej prokuratúre SR zo dňa 07. 04. 2004, podaním ústavnej sťažnosti zo dňa 15. 02. 2005 Ústavnému súdu Slovenskej republiky a za písomnú odpoveď na výzvu Ústavného súdu Slovenskej republiky nebola vyvolaná zákonná podmienka vzniku nároku na náhradu škody, nakoľko na základe žiadneho z uvedených úkonov právnej služby navrhovateľ nedosiahol to, že by trestné stíhanie voči nemu bolo zastavené (§ 6 zákona č. 58/1969 Zb.). Trestné stíhanie bolo voči navrhovateľovi zastavené až uznesením Okresného súdu Prešov pod č. k. 41Tv1/2012-32 zo dňa 22. 03. 2012, ktorému vydaniu predchádzalo konanie o návrhu navrhovateľa na obnovu konania, ktorý zvolený právny zástupca navrhovateľa doručil Okresnému súdu Prešov dňa 25. 10. 2011 a na základe ktorého bolo vydané uznesenie č. k. 33Nt/20/2011-26 dňa 02. 02. 2012, právoplatné dňa 02. 02. 2012 o povolení obnovy konania. Predpoklady pre vznik nároku na náhradu škody musia byť splnené kumulatívne a v prípade, že jeden z predpokladov splnený nie je, nemôže byť navrhovateľ v konaní o náhradu škody úspešný podľa ustanovenia § 6 zák. č. 58/1969 Zb. Voči navrhovateľovi trestné stíhanie bolo zastavené až na základe rozhodnutia vydaného Okresným súdom Prešov vedeného pod sp. zn. 41Tv/1/2012, po tom čo tým istým súdom bola v konaní 33Nt/20/2011 povolená obnova konania T 84/81.

11. Vykonané a vyúčtované úkony právnej služby a to za spísanie podnetu k sťažnosti pre porušenie zákona adresovaný Generálnej prokuratúre SR zo dňa 07. 04. 2004, za podanie ústavnej sťažnosti zo dňa 15. 02. 2005 adresovanej Ústavnému súdu Slovenskej republiky, za písomnú odpoveď na výzvu Ústavného súdu Slovenskej republiky neboli účelné vo vzťahu k povoleniu obnovy konania t. j. priamo nevedli k povoleniu obnovy konania a následnému zastaveniu trestného stíhania navrhovateľa. Navrhovateľ bol zastúpený advokátom, ktorý mal pristupovať k plneniu si svojich povinností s odbornou starostlivosťou tak, že mal odborne posúdiť, ktorým z úkonov právnej služby dosiahne zastavenie trestného stíhania navrhovateľa. Súd má za to, že za škodu nemožno považovať všetky náklady, ktoré navrhovateľ vynaložil v súvislosti so všetkými vyššie uvedenými úkonmi právnej služby, nakoľko len za základe troch úkonov právnej služby vykonaných v súvislosti skončaním pred Okresným súdom Prešov trestné stíhanie voči navrhovateľovi bolo zastavené, náhradu ktorých, tak ako súd uviedol vyššie, odporca navrhovateľovi už priznal a v tejto súvislosti aj navrhovateľ návrh v časti o zaplatenie sumy 209,38 € vypočítanej zatri úkony právnej služby zobrať späť.

12. Súd prvej inštancie o náhrade trov konania v súvislosti so zastavením konania o zaplatenie sumy 209,38 € rozhodol v zmysle ustanovenia § 146 ods. 2, veta druhá O. s. p. ako aj s poukazom na ustanovenia § 142 ods. 1v súvislosti s uplatnením príslušenstva zo sumy 209,38 € a zaviazal žalovaného odporcu na náhradu trov konania navrhovateľovi, nakoľko odporca až po podaní žalobného návrhu navrhovateľovi priznal časť uplatneného nároku v sume 209,38 € rozhodnutím zo dňa 11. 02. 2014, v dôsledku čoho navrhovateľ časť návrhu, ktorý bol uplatnený dôvodne zobrať späť. Súd priznal navrhovateľovi náhradu trov konania za štyri úkony právnej služby a to prevzatie a príprava zastúpenia, podanie žalobného návrhu, za spísanie podania zo dňa 15. 02. 2014 a za účasť na pojednávaní konanom dňa 21. 05. 2014. Tarifnú odmenu súd vypočítal z hodnoty sporu a to zo sumy 209,38 €. Základná sadzba za jeden úkon právnej služby je v sume 19,92 €, súd priznal navrhovateľovi dvakrát režijný paušál á 7,81 €, dvakrát á 8,04 €. Celkovo súd priznal navrhovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 111,38 €, ktoré je povinný odporca zaplatiť v zmysle ustanovenia § 149 ods. 1 O. s. p. k rukám právneho zástupcu navrhovateľa.

13. Proti predmetnému rozhodnutiu podal odvolanie žalovaný v časti povinnosti zaplatenia trov právneho zastúpenia, ktorý žiada odvolací súd, aby rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti zmenil tak, že trovy právneho zastúpenia neprizná. Svoje odvolanie odôvodnil žalovaný tým, že žalobca uplatnil svoj nárok na odškodnenie samostatnými návrhmi na začatie konania, aj keď čo do právneho základu ide o jeden nárok na odškodnenie podľa § 23 ods. 1 zákona č. 119/1990 Zb. ktorý žalobca uplatnil u žalovaného jedinou žiadosťou o odškodnenie. Z toho vyplýva, že z jednej žiadosti o odškodnenie je vedených niekoľko súdnych sporov. Teda jeden nárok na odškodnenie parceluje žalobca bez akéhokoľvek logického základu na niekoľko čiastkových nárokov uplatnených samostatnými žalobami. Náhrada trov

konania nemá smerovať k potrestaniu povinnej strany, ale jedine k tomu, aby sa oprávnenej strane kompenzovali náklady, ktoré boli potrebné k účelnému uplatňovaniu, alebo bráneniu práva. Žalovaný ďalej namieta, že právny zástupca žalobcu pri uplatňovaní nároku, na odškodnenie na súde, ktorý sa opiera o ust. § 23 ods. 1 zákona č. 119/1990 Zb. nepostupoval s odbornou starostlivosťou, ním realizované právne zastúpenie nevykazuje žiadne známky hospodárnosti poskytovania právnych služieb a jeho konanie nemožno považovať za konanie, ktoré by bolo v súlade s dobrými mravmi. V rozpore s odbornou starostlivosťou, zásadou hospodárnosti ako aj zásadou dobrých mravov je taký postup účastníka konania a prípadne jeho zástupcu, keď sa viacerými návrhmi domáha nároku, ktorý možno uplatniť jednou žalobou. Žalovaný poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28. 03. 2013 sp. zn. 5Co/204/2013. Žalovaný napriek tomu, že si je vedomý, že uplatnené nároky neuhradili včas, avšak táto skutočnosť nemôže byť dôvodom priznania trov právneho zastúpenia v požadovanej výške. Všetky nároky mali byť uplatnené jedným návrhom, čo právny zástupca mal vedieť. Žalovaný namieta, že nie je možné tolerovať procesnej strane, ktorá je z hmotnoprávneho hľadiska v práve zneužívanie subjektívneho procesného práva na ujmu protistrany. Na podporu svojich tvrdení žalovaný poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 5Co/598/2012-50 zo dňa 30. 11. 2012, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Cdo/71/2013 z 29. 04. 2014, nález Ústavného súdu ČR z 25. 07. 2012 sp. zn. I. ÚS 988/2012. Žalovaný poukazuje na to, že súd má z úradnej povinnosti vedomosť o tom, že právny zástupca v mene viacerých fyz. osôb vedie voči žalovanému niekoľko desiatok súdnych sporov, ktoré boli umelo vytvorené takým spôsobom, ako je to aj v tomto prípade.

14. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca, ktorý namieta, že žalovaný najskôr v šesťmesačnej lehote k vybaveniu žiadosti zo dňa 20. 08. 2012 vôbec nerozhodla. Následne žalovaná odmietla priznať náhradu nemateriálnej ujmy. V položke náhrada nákladov obhajoby odkázala na budúce stanovisko. Ďalším rozhodnutím dňa 11. 2. 2014 priznala žalovaná žalobcovi čiastočnú náhradu nákladov obhajoby. Žalobca namieta, že spory zaviňuje žalovaná sama, keď najprv neprejedná a potom jednotlivé odškodňovacie nároky nepredvídateľne člení do rôznych rozhodnutí so značnými časovými odstupmi. Žalobca namieta, že subjektívny pocit žalovanej o „treste“ v podobe platenie nákladov trov žalobcu nemôže byť kompenzovaný tým, že bude trestať úspešného účastníka tým, že ten bude niesť trovy nákladov konania zo svojho. Žalobca je toho názoru, že s odbornou starostlivosťou a zásadou hospodárnosti nepostupovala práve žalovaná, ktorá, keby tak postupovala, žiadne spory by nevznikli. Žalobca namieta, že na daný spor nie je možné aplikovať nález Ústavného súdu ČR, na ktorý poukazuje žalovaná. Žalobca namieta, že pohľadávka v predmetnom spore nenarástla do nezmyselnej výšky. Žalobca poukazuje na uznesenie Krajského súdu Bratislava zo dňa 12. 06. 2014 sp. zn. 14Co/120/2014-20. Okrem uvedeného, má žalobca taktiež aj iné dôvody, prečo jednotlivé položky žaluje samostatne a to z dôvodu, že súdy samy posudzujú jednotlivé položky niekedy odlišne. Žalobca má za to, že postupoval s čo najefektívnejším spôsobom, pričom poukazuje na niekoľko uznesení Krajského súdu Bratislava, kde súd priznal plnú náhradu v obdobných sporoch proti totožnej žalovanej, pričom tieto spory sa dá kvalifikovať ako drobné.

15. K vyjadreniu žalobcu podal repliku žalovaný, ktorý trvá na tom, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v časti trov právneho zastúpenia zmenil tak, že ich náhradu žalobcovi neprizná. Žalovaný zdôrazňuje, že žalobca sa piatimi čiastkovými žalobami uplatnil jednotlivé nároky, o ktorých odškodnenie žiadal žalovanú spoločne jedinou žiadosťou, pričom všetky uplatnené nároky sa odvíjali od toho istého titulu. Žalovaný je toho názoru, že pri osobitnom uplatnení nárokov v súdnom konaní si musí byť žalobca vedomí toho, že vznik trov bude znášať sám, keďže zvolený spôsob možno považovať za nevhodný a neúčelný. Osobitne žalovaný namieta, že nárokovanie si režijného paušálu za úkon právnej služby „prevzatie vecí“ v každej separátnej žalobe nie je možné.

16. K replike žalovaného podal dupliku žalobca, ktorý žiada, aby odvolací súd odvolanie žalovaného zamietol.

17. Voči tretiemu výroku predmetnému rozsudku sa odvolal žalobca, ktorý žiada odvolací súd, aby súd napadnutý výrok zmenil a žalobcovi požadovanú čiastku vrátane úroku z omeškania, priznal a žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu nákladov odvolacieho konania. Žalobca namieta, že predmetom konania je náhrada nákladov obhajoby. Tieto náklady boli vynaložené v súvislosti s úsilím domôcť sa zrušenia nezákonného rozsudku, na ktorého podklade bol žalobca nevinne väznený. Súd uznal, že žalovaná má zaplatiť žalobcovi náhradu nákladov obhajoby, ktorá mu vznikla v súvislosti s

konaním u Okresného súdu Prešov pod sp. zn. 33Nt/20/2011 a 41Tv/1/2012. Žalobca namieta, že sa však domáhal už skôr zrušenia rozsudku cestou sťažnosti pre porušenie zákona. Generálna prokuratúra podnet uznala, ale Najvyšší súd SR prokurátorovu sťažnosť zamietol. Žalobca ani generálny prokurátor nemohli predpokladať, že v žalobcovej veci rozhodne súd odlišne od vtedajšej judikatúry, kedy súd obdobným sťažnostiam vyhovoval. Preloženie podnetu ku sťažnosti pre porušenie zákona aj následné úkony boli teda robené zmysluplne. Žalobcovi nie je možné pričítať k ľarche nepredvídateľnosť súdnych rozhodnutí. Súd však v tomto konaní nijak nevysvetľuje, v čom žalobca, resp. jeho právny zástupca pochybil, keď zvolil uvedený spôsob obhajoby. Žalobca má za nespravodlivé, aby potom, čo bol úplne očistený, bol trestaný tým, že bude musieť hradiť uvedené náklady. Žalobca poukazuje na to, že náhrada nákladov obhajoby bola predmetom podobných sporov, ktoré vyriešil súd právoplatným rozsudkom.

18. Podľa § 470 ods. 1 prechodných ustanovení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok platného a účinného od 1. 7. 2016 (ďalej len „C. s. p.“) ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

19. Odvolací súd, viazaný rozsahom (§ 379 C. s. p.) a odvolacími dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 C. s. p.), preskúmal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu vo výroku súdu prvej inštancie, ktorým zamietol jeho návrh na zaplatenie 245,03 € spolu s 8,75 % úrokom z omeškania ročne od 01. 03. 2013 do zaplatenia nie je opodstatnený, odvolanie žalovanej vo výroku, ktorým súd prvej inštancie priznal žalovanému právo na náhradu trov právneho zastúpenia nie je opodstatnené.

20. Súd prvej inštancie vo veci samej riadne zistil skutkový stav veci, vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 185 ods. 1, 2, 3 C. s. p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti návrhu, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 C. s. p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite, jasne a výstižne odôvodnil (§ 220 ods. 1, 2 C. s. p.).

21. Vzhľadom na skutočnosť, že odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje i s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, obmedzil odvolací súd odôvodnenie potvrdzujúceho rozhodnutia na konštatovanie správnosti dôvodov uvedených súdom prvej inštancie v zmysle ust. § 387 ods. 2 C. s. p.

22. Pre doplnenie odvolací súd uvádza, že sa plne stotožnil s názorom súdu prvej inštancie.

23. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 C. s. p. ako vecne správny potvrdil.

24. O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. V odvolacom konaní súd vzhľadom na to, že potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v oboch napadnutých výrokoch, nepriznal právo na náhradu trov žiadnej zo strán konania nakoľko ani jedna nebola v odvolacom konaní úspešná. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

25. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 C. s. p., § 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.
Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,
a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).
Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak
a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 C. s. p.).
Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).
Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta C. s. p.).
Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).
Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.).
Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je
a/ dovolaťelom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b/ dovolaťelom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c/ dovolaťel v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).
Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.).
Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.).
Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.).
Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C. s. p.).